

Iva Polczik, 21 rokov, Hlohovec

Woodoo Panenka

Stojí uprostred izby a bojí sa, že sa pomaly rozbije.
Má totiž porcelánový driek.
A je chladivý.
Kto by sa čo len opovážil dotknúť, dozaista zmrzne.
Nikto ho nikdy neumýval iba keď bola malým dieťaťom potom neskôr drahou slečnou.
To si však tak celkom nepamätá.
Nerada klame.
Radšej trpí.
Nestretla ho.
Nebol za knihami, nebol v meste , nesedel v žiadnej kaviarni na stoličke , nevedela o ňom.
Častokrát ležala na zemi a počúvala ticho.
Nezatvárala oči, pretože sa bála, že k nej niekto príde a rozpáli ju.
Mala stuhnuté svalstvo, veľmi sa škriabala na rukách a bola sama.
Sama v kúpeľni , v studenom byte , na posteli.
Začala sa jej šúpať koža.
Postupne sa strácala v jej priesvitných úlomkoch až prišiel nikto, kto ju poškriabal, aby sa z toho celého nezbláznila.
Nebolo to však nadtľho.
Dva dni.
Na stolíku jej nechal lístok s odkazom: „ Mal som desiatky žeravých, ty si studená!“
Snažil sa ju rozpáliť, ale nepomohlo to.
Ľadovela.
Pred spaním si zohrievala horúcu vodu a nalievala ju do umelej plastovej fľaše ,ktorá sa pomaly začala scvrkávať a nikdy ju nepálila.
Cez deň chcela so sebou no nosiť sáčky, ale nestíhala ich naplniť a vždy , keď sa jej to podarilo, tak jej ich niekto prederavil.
Taká bola v zime.
V lete jej tam dole rástla husia koža.
Nechodievala na kúpalisko, nestretávala chlapcov , nemilovala.
Raz sa pokúšala rozbiť.
Všetko na jej tele malo takú vláčnu hmotu , bolo to dokonca aj teplé, hlavne jej ružovo-porcelánové spánky, ale driek sa nemohol prehriať.
Hľadela nahá do zrkadla.
Postavila sa na stôl, ktorý položila do stredu izby a sledovala z okna susedov.
Všade bolo ticho.
Holé okná.

Bola nahá a čakala na tú chvíľu , keď sa vo vysokých čižmách potkne.
Rukami merala svoju novú výšku.
Opierala sa o biely plafón a pomaly zatvárala oči.
Cítila ten prievan , ktorý hýbal dverami jej izby.
Bol chladivý ako mužská voda po holení.
Nikdy ju neovonia.
Skape.
Začala sa nahýnať smerom nazad.
Jej končeky prstov sa zarývali do bielej omietky, ktorá začala vlnúť.
Svoje nohy v obrovitánskych čižmách posúvala na koniec starého stolíka.
Blížil sa koniec.
Za chvíľu sa rozbije.
Padla.
Susedia počuli buchnutie .
Ľudské buchnutie.
„ Au!“
Zašeptala.
Zostala ležať.
Nehýbala sa.
Dýchala.
Ležala tak niekoľko chvíľ a potom sa chcela postaviť.
Podarilo sa jej to.
Padla na riť.
Mala tam fialovú modrinu.
Niekto ako keby jej na kostrč rozotrel čučoriedku.
Myslela si, že si zlomí panvu, ale asi zle skočila.
Rozmýšľala, ako to urobiť správne.
Prechádzala sa nahá po izbe , fajčila a rukami si šúchala o driek.
Nevedela, či je to zase vyjde.
Poškriabala si riť a išla na stolík znova.
Nakláňala sa a zatvorila pri tom oči.
Opäť si prstíky položila o plafonik.
A čakala.
Nahnala sa dopredu, aby si ju buchla viacej.
Aby konečne pocítila teplo.
Padla .
Rovno na brucho .
Pošmykla si nohy a ležala na stolíku.
Ako na pitevnom stole.
Zase nič.
Otočila sa smerom k plafónu, poškriabala si ju a sledovala omietku.
„ To bude tá chémia!“
Bola modrá.

Bolel ju zadok.

Sedávala na boku a škriabala sa tam.

Všimol si ju.

Všimla si ho.

Mal flanelovú košeľu .

Jedol polievku a sledoval ju , ako sa škriabe.

Ona si naberala ľavou rukou polievku a sledovala ho, ako ju on sleduje, ako sa ona škriabe.

Obaja sa na seba pozerali.

Vedela, že im to bude klapať, lebo väčšina ľavákov sú umelci a oni to skrátka vedia.

Cestou domov sa tešila.

Už sa nebude musieť plieskať o stôl a čakať , kým sa rozpáli.

Neznámy Rozpalovač sa k nej blížil.

Na tretom obede si dali rande.

V knižnici na záchodoch.

Fajn.

Čakala ho na schodoch v priliehavej sukni a dúfala, že bude mať na sebe flanelku.

Smola.

Prišiel v tričku.

„ ..dobre!“

„ Kondomy máš?“

Začal hľadať vo vrecku.

„ Mám , banánové.!“

„ ..dobre!“

Zavreli sa na záchode a pozerali po sebe.

„ Tak, kto začne?“

„ Ja neviem, asi by sme sa mali najskôr pobožkať!“

„ Bozkávala si sa už niekedy?“

„ Čo si myslíš, áno či nie?“

„ Si pekná, určite si ich mala dost..

„ Mala nemala, nezdržuj!“

Stiahla mu gate.

Potom si vyhrnula sukňu a vyzliekla si nohavičky.

Neprichádzalo žiadne teplo.

Začal sa jej dotýkať.

Všade.

Bolo to ešte horšie.

Začala sa triasť , od zimy.

Keď bol pripravený , spojila nohy k sebe.

Ľad.

Spláchla.

„ Tak , keď sa ti teraz nedá, tak ja prídem inokedy!“

Akože ju objal.

Odišiel.

Sadla si na záchod a zapálila si.

Dvakrát si buchla do brucha .

Zapálila si a vypadla domov.

Premýšľala o sebe.

Prečo sú pre iných ľudí tieto veci hračka a prečo ona všetko prežíva inak.

Prečo je žena na pol úväzku.

Prečo je tam dole studená.

Stretli sa zase.

Na obede jej dal lístok , kde boli inštrukcie a návrh.

Odpísala mu že pôjdu k nej.

Prišiel.

Nemal flanelku, mal len tielko.

Naliala mu víno, najedol sa a poslala ho do kúpelne, aby sa umyl.

Ona sa zatiaľ pripravovala.

Ľahla si na posteľ a čakala.

Počula prúd vody , ktorý stekal cez jeho telo.

Predstavovala si s ním lásku.

Ako si všetko prejdú a ako je to teraz správne, že sa u nej umýva.

Ako začne fajčiť.

Ako pomaly otvára dvere.

Ako sa k nej približuje a ľahne si na ňu.

Má mokré dlane a jemné paže.

Chlapčenské.

„ Tak čo?“

pokrútila hlavou.

„ A už si aj mala!“

„ Ja neviem, asi nie!“

„ Tak ja si počkám!“

„ Počkaj , zhod' ma a potom to trochu pôjde!“

Nerozumel jej.

Otvorila skriňu a vybrala si z nej čierne čížmy.

Natiahla si ich na seba a postavila sa na stôl.

Zatvorila oči a zakričala:

„ Zhod' ma!“

nerozumel jej.

„ Len do mňa buchni a ja zletím!“
nechápal.

„ Buchni!“

Ešte chvíľu čakala a potom ju trochu buchol.
Spadla.

On zatvoril oči.

Nevedel, prečo to urobil.

Otvoril oči a videl ju celú.

Ležala na zemi s otvorenými očami a krvácala z drieku.

Na jej tvári bol blažený úsmev.

Už nebola ľadová kráľovná.

Vyzerala ako panenka.

Usmievala sa, lebo teraz pocítila dole teplo.